

Arrest

nr. 164 626 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 27 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen werden op 6 september 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2005 diende verzoekster bij de Belgische Ambassade te Yaounde (Kameroen) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), om in België te studeren.

Op 25 oktober 2005 diende verzoekster bij de Belgische Ambassade te Yaounde (Kameroen) opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), om in België te studeren.

Op 29 augustus 2008 diende verzoekster bij de Belgische Ambassade te Yaounde (Kameroen) opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), om in België te studeren.

Dit visum werd aan verzoekster toegestaan en zij ontving een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2009. Deze A-kaart werd verlengd tot 31 oktober 2010.

Op 13 juli 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 13 juli 2010 ontvankelijk.

Op 27 augustus 2013 verklaarde de gemachtigde verzoeksters aanvraag van 13 juli 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A., H.A. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A., H.A. (...) die echter niet weenhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.08.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven In het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden Ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Op 27 augustus 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., H.A. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Op 7 mei 2014 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die ontvankelijk werd verklaard op 13 juni 2014, waardoor verzoekster in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent eveneens dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

In casu voert verzoekster inderdaad een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en vereist een onderzoek ten gronde van het desbetreffende middel.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een

schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in het tweede middel de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee loopt verweerder vooruit op de beoordeling van de Raad. Bovendien zal *infra* vastgesteld worden dat het thans bestreden bevel moet worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Iedere beslissing die door de overheid wordt genomen dient met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvV 27 november 2009, nr. 34 990).

De Dienst Vreemdelingenzaken dient na te gaan of men in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

In de beslissing werd vooreerst duidelijk gesteld dat de aandoening (diabetes type 1) een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Doch stelt men dat dit geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kameroen.

Hiervoor wordt er standaardsgewijs verwezen naar de MedCOI-databank. Men concludeert dat betrokkene best kan behandeld worden in haar herkomstland met insuline.

Men baseert zich op gegevens vanuit het MedCOI-project, maar in realiteit is de situatie in Kameroen anders.

Verzoekster heeft in Kameroen zware moeilijkheden ondervonden betreffende de gezondheidszorg en de toegankelijkheid ervan. De artsen in Kameroen hebben haar geadviseerd om elders de gepaste verzorging te zoeken, daar deze ginds moeilijk te verkrijgen valt.

De aanvraag die ingediend werd werd gefundeerd en onderbouwd met internationale verslagen van officiële instanties. Men kan zich de vraag stellen welk nut dit heeft indien Dienst Vreemdelingenzaken enkel rekening houdt met het advies van de arts-adviseur die zich enkel baseert op het rapport van MedCOI-project.

Er werd duidelijk gesteld dat:

- *het land een grote stijging kent in niet-overdraagbare ziekten, waaronder diabetes;*
- *slechts 50% van de totale bevolking toegang heeft tot de gezondheidsinstelling binnen een straal van 5 km;*
- *er een groot tekort is aan kwalitatieve gezondheidszorg, maar ook kwantitief.*

Er werden inderdaad internationale initiatieven genomen, maar desondanks is dit nog niet merkbaar in een daling van het sterft- en ziektecijfer.

De hulp die geboden kan worden is zéér beperkt, bovendien beperkt zich dat meer op korte termijn, maar is het een vraagteken of er ook een gepaste behandeling is op lange termijn.

Betreffende de toegankelijkheid wordt er verwezen naar een aantal rapporten van enige tijd geleden waaruit zou blijken dat er gezondheidsmutualiteiten in het land aanwezig zijn en dit sinds 2001. Verzoekster is pas in 2008 in België aangekomen, zij heeft voorheen in Kameroen nooit beroep kunnen doen op een gezondheidsmutualiteit, noch haar familie... Alles diende uit eigen zak te worden betaald en de verzorging die ze kreeg was niet afdoend.

Dat de arts-adviseur stelt dat zij geen bewijs voorlegt van algemene arbeidsongeschiktheid en er geen elementen zijn dat er op wijzen dat zij geen toegang zou kunnen hebben op de arbeidsmarkt zodat zij aldus zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De gezondheidszorg in Kameroen is op heden nog steeds voor velen onbetaalbaar. Ten eerste heeft verzoekster nog geen diploma en studeert zij nog verder aan de Hogeschool te Gent. Zonder diploma is het evenzeer moeilijk om werk te vinden op de arbeidsmarkt aldaar. Bovendien heeft Kameroen te maken met een stijgende armoede, meer dan 50% leeft onder de armoedegrens...

Verzoekster is de mening toegedaan dat, ondanks de gegevens die ze zelf heeft bijgebracht over de gezondheidstoestand en de algemene situatie in Kameroen, dit onvoldoende is onderzocht geweest."

Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing slechts verwezen wordt naar de MedCOI-databank, terwijl de realiteit in Kameroen anders is. Zij beweert dit in haar verblijfsaanvraag te hebben duidelijk gemaakt en te hebben onderbouwd met internationale verslagen van officiële instanties. Zij stelt dat slechts zeer beperkt hulp kan worden geboden in Kameroen en bovendien slechts op korte termijn. Zij wijst erop dat, hoewel uit de rapporten waar de arts-attaché naar verwijst, zou blijken dat er mutualiteiten zijn in Kameroen, zichzelf en haar familie nooit op dergelijke mutualiteiten konden beroep doen. Verzoekster wijst op de stijgende armoede in Kameroen en op de moeilijkheid daar werk te vinden zonder diploma, zodat de vereiste behandeling in realiteit niet toegankelijk is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij *in casu* optreedt als annulatierechter, waarbij het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad beoordeelt de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door de motivering van de bestreden beslissing te toetsen aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wettelijke bepaling, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

De Raad stelt vast dat verzoekster op 13 juli 2010 een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin zij stelde te lijden aan diabetes type 1. Bij deze aanvraag voegde zij getuigschriften van Dr. V.N, endocrinoloog, waaruit blijkt dat zij in 2009 voor een korte observatie werd opgenomen in het ziekenhuis en dat zij dagelijks 4 dosissen insuline dient te nemen. Verder voegde verzoekster onder meer informatie toe over Kameroen afkomstig van Wikipedia en uit rapporten van Amnesty International, de Wereldgezondheidsorganisatie, Caritas en de Internationale Organisatie voor Migratie.

In de bestreden beslissing wordt deze verblijfsaanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard omdat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De bestreden beslissing verwijst daarbij naar het medisch advies van de arts-attaché van 21 augustus 2013, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.07.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van haar aanvraag:

9/12/2009, 26/1/2010, dokter V.N., endocrinoloog, betrokkene werd opgenomen voor een korte observatie van 2/12/2009 tot 9/12/2009, voor een oppuntstelling van de diabetes, er worden 4 dagelijkse dosissen insuline voorgeschreven. Er werd ook een vaginale infectie vastgesteld, geen verdere complicaties.

6/5/2010, dokter P., betrokkene vertoont een diabetestype 1, waarvoor insuline werd voorgeschreven.

Er waren geen verdere hospitalisaties noch acute opstoten, noch verwikkelingen.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt dat deze 28-jarige vrouw een diabetestype 1 vertoont, waarvoor behandeling met insuline.

Zij werd met goed succes behandeld met insuline.

Deze is echter ook beschikbaar in haar herkomstland.

Er waren geen hospitalisaties noch acute verwikkelingen, noch complicaties.

Aangezien een onbehandelde diabetes type 1 in principe levensbedreigend kan zijn, hebben we nagekeken welke de behandelingsmogelijkheden er waren in het herkomstland, het is te zeggen Kameroen.

III. Beschikbaarheid van de behandeling

Voor behandeling met insuline zijn er in het herkomstland voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank¹²¹ : REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS:*

- REQUEST NUMBER: CM-2927-2013 FROM : Medical Advisors' Office, Date 27-06- 2013*

- Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.*

Men kan dus stellen dat betrokkene best kan behandeld worden in haar herkomstland met insuline.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Toegankelijkheid

Sinds 2001 zijn er gezondheidsmutualiteiten in het land. in 2006 waren er 120 gezondheidsmutualiteiten. De meeste gezondheidsmutualiteiten nemen de kosten van de primaire en secundaire gezondheidszorg ten laste (75 à 100 % van de kosten).

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient bovendien verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M." (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012, Ov 6500374).

VI. Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel! deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kameroen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kameroen."

De Raad stelt vast dat de arts-attaché op grond van de informatie in het standaard medisch getuigschrift bij verzoeksters aanvraag heeft vastgesteld dat verzoekster lijdt aan diabetes type 1, waarvoor zij thans behandeld wordt. De arts-attaché heeft vervolgens aan de hand van MedCOI-documenten de beschikbaarheid van de benodigde behandeling in Kameroen onderzocht, en heeft vastgesteld dat er

voor de vereiste behandeling met insuline in Kameroen voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar zijn. Aangaande de toegankelijkheid heeft de arts-attaché gemotiveerd op grond van rapporten van het Observatoire des ressources humaines pour la santé (uit 2009) en van het United States Agency International Development (uit 2010) dat er sinds 2001 gezondheidsmutualiteiten in Kameroen zijn, waarvan de meeste de kosten van de primaire en secundaire gezondheidszorg ten laste nemen (75 à 100% van de kosten). Verder werd gemotiveerd dat verzoekster kan worden verondersteld zelf voor de kosten van de noodzakelijke hulp te kunnen instaan daar zij geen bewijs van (volledige) arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en daar er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Kameroen. Op grond van deze vaststellingen concludeert de arts-attaché dat verzoeksters aandoening, hoewel ze theoretisch een risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien ze niet adequaat behandeld wordt, *in casu* geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kameroen.

Waar verzoekster meent dat de arts-attaché op die manier geen rekening heeft gehouden met de informatie die zij omtrent de toegankelijkheid van de vereiste behandeling had aangereikt bij haar verblijfsaanvraag, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de informatie die zij had aangereikt en die zeer algemeen van aard is, de vaststellingen van de arts-attaché zou kunnen weerleggen. Zo impliceren de zeer algemene beweringen in de verblijfsaanvraag dat het land een grote stijging kent in niet-overdraagbare ziekten waaronder diabetes, dat slechts 50% van de totale bevolking toegang heeft tot een gezondheidsinstelling binnen een straal van 5 km, en dat zowel de kwaliteit als de kwantiteit van de gezondheidszorg problematisch is, niet dat ook verzoekster *in concreto* geen toegang zou hebben tot de vereiste behandeling. Ook thans in het verzoekschrift maakt verzoekster, door deze algemene beweringen te herhalen zonder deze meer op haar individuele geval te betrekken, niet aannemelijk geen toegang te zullen hebben tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Waar verzoekster beweert dat zij en haar familieleden in het verleden in de praktijk geen toegang hadden tot gezondheidszorg ondanks het bestaan van mutualiteiten, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft met een begin van bewijs. Zelfs indien de door verzoekster voorgelegde rapporten de door de gemachtigde geformuleerde motieven aangaande de toegankelijkheid enigszins zouden kunnen nuanceren, dan nog weerlegt verzoekster geenszins het dragend argument van de gemachtigde dat zij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en maakt ze geenszins aannemelijk dat zij geen toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben, ook al erkent de Raad dat de beweerde hoge werkloosheidsgraad in haar land van herkomst de zoektocht naar tewerkstelling niet vergemakkelijkt. Het feit dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing geen diploma hoger onderwijs had behaald, kan geen doorslaggevend argument zijn, nu geenszins is aannemelijk gemaakt dat enkel personen met een diploma hoger onderwijs in Kameroen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt. Waar verzoekster tevens lijkt voor te houden geen enkel diploma te hebben, kan dit niet aangenomen worden aangezien zij bij de aanvraag stukken heeft gevoegd waaruit blijkt dat zij toestemming kreeg aan de Universiteit Gent te studeren en uit dit stuk blijkt dat zij in 2004 in Kameroen het diploma "GCE advanced level aan de College of Arts and Science Kumba" heeft behaald.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de arts-attaché of de gemachtigde zou hebben nagelaten de bestreden beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"De arts-adviseur stelt dat er een reëel risico is voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Doch stelt men dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar is in Kameroen.

De vraag stelt zich of deze ook adequaat is, met ander woorden of deze doeltreffend is. Het is onvoldoende te argumenteren dat ze 'best behandeld kan worden in haar herkomstland met insuline? Des te meer daar verzoekster aan diabetes type I lijdt en het van kapitaal belang is dat de behandeling doeltreffend is, alsook de medische opvolging en begeleiding. Enkel in dat geval wordt aangetoond dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het gaat niet over een betere medische verzorging, maar wél over een doeltreffende behandeling, bij gebrek waarvan verzoekster een

reëel risico loopt voor haar leven of fysieke integriteit. Het enkel verwijzen naar het feit dat er ergens in Kameroen insuline beschikbaar is, toont nog niet aan dat er een adequate behandeling is.

Verzoekster hoeft maar te kijken naar andere familieleden die ook aan diabetes lijden en waarbij deze enorm veel moeilijkheden hebben gekend door een laattijdige vaststelling, niet correct uitgevoerde operaties, geen juiste medische opvolging of begeleiding en waarbij het uiteindelijk levensbedreigend werd. Het is niet voor niets dat zij de raad heeft meegekregen van een geneesheer aldaar om buiten Kameroen naar de gepaste behandeling te zoeken en dit om haar eigen gezondheidstoestand veilig te stellen.

Daarenboven is in tussentijd de gezondheidstoestand van verzoekster complexer is geworden, alsook de behandeling. Bij verzoekster werd inmiddels tevens HIV vastgesteld. De behandelingen voor enerzijds diabetes en anderzijds HIV dienen op elkaar te worden afgestemd. Verzoekster is zich bewust dat dit element nieuw is en nog niet gekend was tijdens de behandeling van haar aanvraag.

Verzoekster stelt aldus dat men onvoldoende heeft geverifieerd of er een adequate behandeling aanwezig is in Kameroen. Verzoekster weet uit eigen ervaring dat dit effectief het geval aldaar is en dat dit net een reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit, waardoor zij hierdoor in een onmenselijke en vernederende situatie zal terechtkomen.”

Verzoekster herneemt haar kritiek uit het vorige middel dat niet voldoende werd onderzocht of er een adequate behandeling aanwezig is in Kameroen. Zij stelt te weten uit eigen ervaring en uit de ervaring van haar familieleden dat dit niet het geval is en beweert door een geneesheer te zijn geadviseerd om buiten Kameroen de nodige behandeling te zoeken. Bovendien wijst zij erop dat ondertussen HIV bij haar werd vastgesteld, zodat de behandeling van haar diabetes complexer is geworden nu deze moet worden afgestemd op de behandeling van HIV.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij, zoals *supra* gesteld, *in casu* als annulatierechter optreedt en derhalve de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Nu verzoeksters HIV-besmetting niet aan het bestuur bekend was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, zoals verzoekster zelf aangeeft, kan de Raad dit element niet in de beoordeling betrekken.

De Raad stipt aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van artikel 3 van het EVRM te aanvaarden (cf. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het Hof worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergoederd, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft volgens het Hof geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan.

De Raad stipt aan dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de medische elementen aangehaald door verzoekster niet konden worden weerhouden en dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, en dat bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar dit land van herkomst een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst op wat *supra* gesteld werd bij de bespreking van het eerste middel in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, namelijk dat de gemachtigde en de arts-attaché niet onzorgvuldig hebben gehandeld door te motiveren dat de vereiste behandeling in het land van herkomst toegankelijk en beschikbaar is. Nu de Raad bij het onderzoek van de bestreden beslissing in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen onzorgvuldigheid kon vaststellen, maakt verzoekster derhalve op grond van dezelfde kritiek ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Waar verzoekster nog verwijst naar problemen met betrekking tot de toegang tot de nodige behandeling die haar familieleden zouden hebben ondervonden en naar het advies dat een geneesheer haar zou hebben gegeven om buiten Kameroen behandeling te zoeken, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij nalaat te staven met een begin van bewijs.

Verzoekster stelt nog dat de verwijzing naar het feit dat er “ergens in Kameroen” insuline aanwezig is, nog niet aantoont dat er een adequate behandeling is. De Raad kan verweerder echter volgen waar hij stelt in de nota dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat zoals gezegd een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, slechts vereist dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. In die zin meent het EHRM ook, zoals ook in het medisch advies wordt aangehaald door de arts-attaché, dat het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische of geografische redenen op zich geen doorslaggevende elementen zijn voor de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing), EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndongoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoekster maakt *in casu* niet aannemelijk dat de benodigde insuline niet beschikbaar zou zijn in haar regio van herkomst, of dat zij zich niet zodanig zou kunnen hervestigen in haar land van herkomst opdat zij toegang zou hebben tot een adequate behandeling.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster met haar betoog het vereiste vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van haar aandoening in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is eveneens ongegrond.

3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing

Zoals blijkt uit de voormelde feiten, werd verzoekster na de afgifte van de tweede bestreden beslissing in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Dit blijkt uit de feiten die de gemachtigde op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan de Raad heeft overgemaakt.

Het in het bezit stellen van het attest van immatriculatie vloeide voort uit artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kon derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevond op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie de intrekking of opheffing impliceert van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, moet het bevel hoe dan ook beschouwd worden als uit het rechtsverkeer verdwenen.

Ter zitting van 13 januari 2016 betwist verweerder niet dat verzoekster in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie. Hij meent evenwel niet dat het gepast is aan het attest van immatriculatie een dergelijke draagwijdte te geven, nu voor verweerder dit attest van immatriculatie louter een schorsing betekent van de uitvoerbaarheid van het bevel.

Verzoekster repliceert hier ter zitting op dat er door de afgifte van het attest van immatriculatie, wel degelijk sprake is van opheffing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verweerder stelt dat de draagwijdte van de afgifte van een attest van immatriculatie enkel moet beschouwd worden als een tijdelijke schorsing van de uitvoerbaarheid van het bevel van 27 augustus 2013, kan de Raad niet volgen.

In het arrest nr. 233.201 van 10 december 2015 wijst de Raad van State immers op het volgende. Artikel 1, § 1, eerste lid van de wet van 19 juli 1991 met betrekking tot de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten voorziet dat: “1° bevolkingsregisters waarin ingeschreven worden op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, ongeacht of zij er aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn, de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn zich er te vestigen, of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met uitzondering van de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het in 2° bedoelde register”. Onder de vreemdelingen “die om een andere reden [dan de toelating of machtiging voor een langere termijn dan drie maanden] ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980”, bedoelt men

onder meer de vreemdelingen wiens aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk werd verklaard. Artikel 7, lid 2 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat: “Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A.[...].”

Bijkomend stelt artikel 6, § 1, lid 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991: “De gemeente geeft aan de Belgen een identiteitskaart, aan de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven of die gemachtigd zijn zich er te vestigen een vreemdelingenkaart, en aan de vreemdelingen die om een andere reden ingeschreven worden in de bevolkingsregisters overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verblijfsdocument. De identiteitskaart, de vreemdelingenkaart en het verblijfsdocument gelden als bewijs van inschrijving in de bevolkingsregisters”, bijgevolg ontvangen de betrokkenen wiens aanvraag om verblijfsmachtiging, gestoeld op artikel 9ter, ontvankelijk werd verklaard, een “verblijfsdocument”.

De Raad van State vervolgt in het voormelde arrest nr. 233.201 dat de afgifte van dit verblijfsdocument impliceert dat de betrokkenen een verblijfsgrond hebben nadat hun aanvraag om verblijfsmachtiging, gesteund op artikel 9ter, ontvankelijk verklaard werd in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag. De Raad van State concludeert dat het bestreden arrest op wettige wijze kon oordelen dat het attest van immatriculatie gegeven aan de betrokkenen, de toekenning van een tijdelijk verblijfsrecht impliceert dat niet tegelijk kan bestaan met het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de Raad van State vaststelt dat de Raad terecht oordeelde dat het bevel moet worden beschouwd als uit het rechtsverkeer verdwenen, kan het bevel evenmin herleven eens de ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt bevonden, zoals *in casu*.

Om de bovenvermelde reden dient voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer het bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd. De beoordeling of de duidelijkheid in het rechtsverkeer al dan niet gebaat is met een vernietiging van de bestreden beslissing behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (niet-toelaatbaar) en RvS 2 juli 2014 nr. 10.626 (niet-toelaatbaar). De Raad is *in casu* van oordeel dat de rechtszekerheid meer gebaat is met een vernietiging van het bestreden bevel dan met een louter vaststellen dat het thans bestreden bevel niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is, daar verweerder ter zitting er manifest van uitgaat dat het bevel herleeft bij het ongegrond verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl deze redenering om de *supra* uiteengezette redenen niet kan worden gevolgd.

4. Korte debatten

4.1 Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4.2 De tweede bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet om de voormelde redenen worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van 27 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de beslissing van 27 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES